

JASKI GALLERY

AMSTERDAM

op beschadigde poten lopen

manifest aangaande de peinture barbarisme van cremer

een woest beest

hij werkt binnen het zachte vlees van de nacht, hij heeft de muitende manen van een barbaar, hij luistert naar de stilte waarin het uurwerk van zijn angst vele slagen overslaat, dit gaat ver, wij ledigen de kleine glaasjes en vullen ze opnieuw, er is muziek, art blakery bouwt zijn hoodschap in de barre vlakke van ons gehoor, (zie de kleine torren kruipen onder, in de hemel woont de onmacht van de mens, wij tellen de borrels niet meer), wij gaan verder dan de stern reikt, wij praten een pauze tussen de belegen lagen van uw huid, wij zeggen dat het een ruzsooitje is dat de muses er vol mee hangen, wij lachen om de oude beschrevende gelukwensende heren die zorgvuldig de verf van hun vingers wrijven, hun bedroefde bril oppoetsen, sterven, (wij zijn de woeste wolven, wij ademen hun welstand aansachtig in, wij tellen de borrels niet meer), wij kotsen van de bloedarme bloeders van hun estetiese gijgjes, van hun goedgekaptte hoedden van hun knaggesneden kostuums, zij hebben de lenige vingers van een prostituee, wij gaan verder dan de adem ruikt, wij ledigen de glaasjes en vullen ze, de barbarist zegt 'er moet iets nieuws komen, het grote het waanzinnige, wij zullen de onmacht drinken uit de schedels van de halfzachten', hij zegt 'we hebben genoeg van hun gevoelige composities hun verfijnde kleurengammaan, het is allemaal rotzooi, estetik, ik sodemister 'erf op een doek, ik drup spat sla schop, ik vecht met verf, soms win ik'.

want o wij zingen het soms wij gillen het soms in uw heilige huizen, niet wij willen het kleine geluk niet de kleine beleving niet de nijvere vlakvullinkjes van de jongens met de meccanodoczen, het grote het waanzinnige, de blote emotie met de tatoosages van de waanzin, wij ledigen de glaasjes en vullen ze opnieuw, het witte vocht gieten wij in onze stravel, wij zijn de grote roedvogels en zweven boven het zilte kind van uw twigen, de barbaren rukken u de ingewanden uit het lijf, zij begeelden zich op de trammels van uw angstig zwerende voorhoofd, zij slopen de tempels van uw teleort, de barbarist zegt 'zie de torren worden grote boze beesten, zij bewegen hun speelsel en zetten hun emoties om in verf', hij kanteert het dode hout van zijn geboorte en bouwt een katedraal, als een lichtstraal besprngt hij het doek en doodt het begrip want het begrip gaat zich tebutten aan de onmacht, hij torent boven u, zijn toeren is hevig

wij ledigen de glaasjes en vullen ze opnieuw.

Op beschadigde poten lopen

mixed media on paper

1989

20 x 20 cm

JASKI GALLERY

AMSTERDAM

Jan Cremer

Jan Cremer was born on 20 April 1940 in Enschede, just before the Netherlands became engulfed in World War II. Father Jan Cremer senior was an adventurer, frequently switching jobs and working variously as a travel writer, photographer and journalist. From him Jan inherited the urge to write; his love of drawing and reading came from his Hungarian mother.

After the difficult war years in Enschede, Cremer became a ward of the state and was sent to work in a factory when he was just fourteen. At sixteen he briefly served in the navy before going on to crew on tramp ships, mainly to Russian ports. Following his time at sea he travelled around Germany, Italy and France, finally ending up in Paris in 1958. Between jobs he studied for several months at art academies in Arnhem and The Hague, where, just as later in Paris, he took lessons in free painting. He later went on to specialise in printmaking techniques.

From the first Cremer was an original, obsessive artist who lived for his work. Recalling the fracas at CoBrA's Amsterdam exhibition, critics at his first solo show in The Hague's De Posthoorn gallery in 1958 spoke of a 'wild animal'. The following year Cremer exhibited at The Hague's Gemeentemuseum and then at the Stedelijk Museum in Amsterdam.

In the period that followed, Cremer lived in Ibiza for three years, where he linked up with the 'Grupo Ibiza'. At the same time he worked on his first book I, Jan Cremer. Published in The Netherlands in 1964 it was a literary sensation and went on to sell millions of copies worldwide. In subsequent years he staged more than a hundred exhibitions of his work in museums and galleries at home and abroad. More books followed, but Cremer also continued to paint, abandoning the abstract style of peinture barbarisme in favour of paintings of tulip fields and other aspects of the Dutch landscape.

There followed many years of travelling and painting, during which Cremer also contributed to leading newspapers and magazines as a travel writer. Jan Cremer still manages to combine his work with his wanderlust.